

**УХВАЛА
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України

Київ
20 квітня 2026 року
№ 33-у(П)/2026

Справа № 3-20/2026(46/26)

Другий сенат Конституційного Суду України у такому складі:

Юровська Галина Валентинівна – головуєчий,
Водянніков Олександр Юрійович,
Городовенко Віктор Валентинович – доповідач,
Лемак Василь Васильович,
Первомайський Олег Олексійович,
Різник Сергій Васильович,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Другий сенат Конституційного Суду України

у с т а н о в и в:

1. Коломойський І.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, частинам першій, другій статті 55, частині першій, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) пункт 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс),

згідно з яким суд касаційної інстанції постановляє ухвалу про відмову у відкритті касаційного провадження, якщо „з касаційної скарги, наданих до неї судових рішень та інших документів вбачається, що підстав для задоволення скарги немає“.

1.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Головний слідчий управління Національної поліції України здійснює досудове розслідування у кримінальному провадженні за підозрою Коломойського І.В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною четвертою статті 27, частиною другою статті 15, пунктами 11, 12 частини другої статті 115 Кримінального кодексу України.

Коломойський І.В. звернувся до слідчого судді Печерського районного суду міста Києва зі скаргою на постанову заступника начальника першого відділу управління організації і процесуального керівництва досудовим розслідуванням та підтримання публічного обвинувачення у кримінальних провадженнях органів безпеки Департаменту нагляду за додержанням законів органами безпеки Офісу Генерального прокурора від 5 червня 2024 року, якою відмовлено у задоволенні клопотання Коломойського І.В. про закриття стосовно нього кримінального провадження на підставі пункту 6 частини першої статті 284 Кодексу.

Слідчий суддя Печерського районного суду міста Києва ухвалою від 25 липня 2024 року залишив скаргу Коломойського І.В. без задоволення.

Суддя судової палати з розгляду кримінальних справ Київського апеляційного суду ухвалою від 17 липня 2025 року відмовив Коломойському І.В. та його захиснику Ольшевському І.П. у відкритті апеляційного провадження, оскільки оскаржувана ними ухвала слідчого судді Печерського районного суду міста Києва від 25 липня 2024 року апеляційному оскарженню не підлягає.

Колегія суддів Третьої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду ухвалою від 20 жовтня 2025 року відмовила Коломойському І.В. у відкритті касаційного провадження за його касаційною

скаргою на вказану ухвалу суду апеляційної інстанції від 17 липня 2025 року та зазначила, що „обґрунтування касаційної скарги не містить доводів, які викликають необхідність перевірки їх матеріалами провадження, а із касаційної скарги та копії судового рішення вбачається, що підстав для задоволення скарги немає“.

1.2. Коломойський І.В. зазначає, що пункт 2 частини другої статті 428 Кодексу «не встановлює меж дискреції суду касаційної інстанції, фактично дозволяючи йому на власний розсуд визначати долю касаційної скарги. Відсутність у законі вказівок на те, які саме недоліки правової позиції можуть вважатися „очевидною відсутністю підстав“, має наслідком те, що особа не може розумно передбачити наслідки подання своєї скарги, що є порушенням принципу юридичної визначеності». На думку автора клопотання, оспорюваний припис Кодексу „дозволяє суду касаційної інстанції розглядати доводи та вимоги касаційної скарги по суті на стадії вирішення питання про прийнятність скарги, оминаючи стадію касаційного розгляду та нівелюючи гарантії змагальності“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу твердить, що пункт 2 частини другої статті 428 Кодексу „не відповідає приписам статей 55 та 129 Конституції України, оскільки надає суду повноваження довільно обмежувати доступ до правосуддя, підміняючи повноцінний касаційний розгляд спрощеною процедурою відкриття касаційного провадження, яка не здатна забезпечити належну оцінку доводів та вимог касаційної скарги з дотриманням принципу змагальності“.

Обґрунтовуючи свої твердження щодо неконституційності пункту 2 частини другої статті 428 Кодексу, Коломойський І.В. цитує приписи Конституції України, законів України, міжнародні акти, посилається на рішення Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення у своїй справі, копії яких долучено до конституційної скарги.

2. Другий сенат Конституційного Суду України, розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з постановленням

неодностайно Третьою колегією суддів Другого сенату Конституційного Суду України Ухвали від 26 лютого 2026 року № 43-3(II)/2026 про відмову у відкритті конституційного провадження в цій справі на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Із аналізу конституційної скарги вбачається, що Коломойський І.В., твердячи про невідповідність Конституції України (неконституційність) пункту 2 частини другої статті 428 Кодексу, не обґрунтував, як саме оспорюваний припис Кодексу порушує його конституційні права, та не аргументував своїх тверджень щодо його невідповідності частині першій статті 8, частинам першій, другій статті 55, частині першій, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України. Автор клопотання обмежився цитуванням приписів Конституції України та законів України, а також загальними посиланнями на окремі юридичні позиції Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, не довівши причиново-наслідкового зв'язку між змістом оспорюваного припису Кодексу і можливим порушенням його конституційних прав.

Суб'єкт права на конституційну скаргу фактично висловив лише незгоду із законодавчим регулюванням порядку касаційного оскарження судових рішень та поширенням такого регулювання на правовідносини, учасником яких він є, а також із судовими рішеннями у його справі.

Наведене свідчить, що Коломойський І.В. не обґрунтував тверджень щодо неконституційності пункту 2 частини другої статті 428 Кодексу, а отже, не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про

Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 36, 55, 56, 62, 67, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 54 Регламенту Конституційного Суду України Другий сенат Конституційного Суду України

п о с т а н о в и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГИЙ СЕНАТ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**